Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 72 THURSDAY, APRIL 16, 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 –ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 16-го КВІТНЯ 1998 р. Ч.72 РІК CV

Співпраця України з НАТО розвивається

Київ (УНІАР). — 14-го квітня перший заступник міністра закордонних справ Антон Бутейко розповів журналістам про міжнародний семінар „Відносини Україна-НАТО", на якому він очолював українську делеґацію 8-9-го квітня.

„Україна буде розвивати відносини з НАТО в міру трансформації цієї структури в елемент европейської безпеки", — сказав він на пресконференції в Міністерстві Закордонних Справ.

За словами А. Бутейка, сьогодні НАТО, який в минулому був оборонною організацією, переорієнтовується на миротворчу діяльність. А оскільки Україна зацікавлена в економічній стабільності в тих реґіонах, з якими співпрацює, вона має намір взяти участь у миротворчих операціях у складі трансформованого НАТО.

Крім перспектив майбутньої співпраці під час семінару проаналізовано такі бльоки питань: здійснення хартії про особливі відносини між Україною та НАТО; Україна та програма НАТО „Партнерство для миру"; Україна та Европа; збереження миру та спільні військові операції.

Обговорено пошук джерел фінансування, що забезпечило б здійснення цих програм. Але, як зазначив А. Бутейко, всі подані рекомендації мають розглянути державні структури, оскільки семінар мав неформальний характер. Серед інших ідей назвались такі джерела існування як бюджет України, а також анґажування військово-промислового комплексу України до обслуговування завдань в рамках поширення НАТО.

А. Бутейко підкреслив багатовекторність української зовнішньої політики, зазначивши, що поглиблення інтеґрації до атлантійських та евроатлантійських структур є не єдиним її завданням.

ЗВІЛЬНЕНО КЕРІВНИКІВ ШАХТИ

Донецьке. — В результаті урядового розслідування причин катастрофи на шахті ім. Скочинського звільнено п'ятьох її керівників, які можуть стати перед судом, повідомили засоби масової інформації.

Як відомо, 3-го квітня від вибуху метану на цій шахті загинуло 63 шахтарі і понад 50 дістали поранення. Слідча комісія проголосила, що причиною вибуху, який стався на глибині одного кілометра, були недотримання правил безпеки і людська помилка.

Виступаючи минулого тижня на пресконференції міністер вугільної промисловости Станіслав Янко визнав, що праця на шахті не завжди здійснюється за правилами. За його словами, у зв'язку з браком фондів важко було дотримуватися техніки безпеки. Він зазначив, що не виключена помилка на рівні керівництва і тих, хто не виконав інструкцій.

Не зважаючи на те, що алярм автоматично вимкнув електричні системи в кількох секціях шахти, урядова комісія встановила, що вибух спричинили іскри від конвеєрного двигуна на суміжному рівні.

Силу вибуху збільшив вугільний пил, на який шахтарі не насипали в достатній кількості інертний сланець. Багато шахтарів загинуло не від самого вибуху, а від отруйних ґазів. Їхні захисні дихальні апарати виявилися дефектними.

Крім того, не було здійснено евакуації гірників після того, як зазвучав алярм. Вони, як завжди, сподівалися, що метан швидко розвіється, і тому залишалися на своїх місцях.

Речник Державного комітету безпеки праці Станіслав Ткачук сказав, що звільнено директора шахти, головного інженера головного енерґетика і двох інших керівників. Прокурори вирішують, чи порушувати проти них кримінальну справу.

Уряд пообіцяв виплатити всім 46 родинам загиблих компенсації від 30,000 до 70,000 гривень. Ремонт шахти, який триватиме два-три тижні, коштуватиме біля 3 млн. гривень.

С. Янко запевнив, що Уряд збільшить видатки на безпеку в шахтах через поправку до бюджету, за яку ще має проголосувати Верховна Рада.

Проблеми родини продовжують непокоїти

Ню Йорк. — Тут відбулася загальноамериканська конференція під назвою „Плянування родини". Її учасниками були соціологи, психологи, лікарі та експерти в ділянці соціяльних проблем. Свої виступи на конференції вони присвятили статистичним даним останніх 20 років, що стосуються переважно родинного життя.

Отже, в індустріяльно розвинутих країнах середня кількість дітей, народжуваних однією жінкою, становить: у Франції — 1.7, Японії — 1.5, ЗСА — 2.1. Слід взяти до уваги, що в Америці народжуваність серед білих майже втричі нижча, ніж серед азіятських, еспанських етнічних груп та серед афро-американців.

У той самий час у більшості економічно кволих країн народжуваність дуже висока: в Ніґерії — 7.3, Уґанді —7, Пакістані — 5.9, Ємені — 7.4.

В Йорданії 47 відсотків жінок народжують кожну наступну дитину протягом двох років. У Ємені ця цифра становить 45 відс., Ґватемалі — 32 відс., Тринідаді — 30 відс. Бурунді — 25 відс. У цих країнах навіть 20 відс. жінок не одержує ніякої медичної допомоги під час пологів. У ЗСА таку допомогу дістають 99 відс. жінок, а в Японії — 100 відс.

У ЗСА за останні 20 років відбувалися дальші зміни в родинному укладі. За цей час кількість родин з малолітніми дітьми, яких виховує тільки одне з батьків, збільшилася від 1970 року удвічі. Тепер таких родин в країні 26 відс. Серед білих американок 26 відс. народжують дітей неодружені

(Закінчення на стор. 4)

Передвиборчу кампанію починають раніше

Вашінґтон. — Беручи собі за приклад успішність вчасної передвиборчої кампанії від президента Билла Клінтона у його президентських виборах 1996 року, цілий ряд кандидатів з обидвох партій у цьогорічних виборах вже почали купувати час на телевізійних мережах, що є набагато раніше, як звичайно.

Виглядає, що традиційність передвиборчої кампанії, котра звичайно починаласа з початком вересня, після Дня Праці, пішла в забуття. Тепер кандидати наввипередки починають телевізійні передвиборчі кампанії не тільки кілька місяців раніше, але в деяких випадках навіть цілий рік. Наприклад сен. Геррі Рід, демократ з Невади, вже місяць тому почав свою телевізійну передвиборчу кампанію, а нюйоркський республіканський сен. Алфонс Д'Амато почав пропаґувати свою кандидатуру на Лонґ Айланді та в інших округах стейту вже в травні 1997 року. Таке вчасне пропаґування не обмежується виключно до поодиноких кандидатів, в деяких стейтах партійні комітети почали типову передвиборчу кампанію вже з початком цього року.

Стратеги обидвох партій приписують це нове явище вчасної передвиборчої кампанії рішенні президента Б. Клінтона осінню 1995 року, де він розпочав найвчаснішу досі в історії телевізійну передвиборчу кампанію. Хоч те його рішення до сьогоднішнього дня є широко дискутоване, то велика кількість дорадників переконані, що саме ця вчасна передвиборча кампанія була ключевим фактором його перемоги.

Г.Удовенко може очолити Верховну Раду

Київ (УНІАР). — В'ячеслав Чорновіл вважає, що в разі обрання представника лівих сил керівником Верховної Ради, законодавча влада буде безперспективна для України. Цілком можливо, що Народний Рух "буде тоді створювати тотальну опозицію і Урядові, і Верховній Раді". За його словами, Рух пропонуватиме і підтримуватиме кандидитуру міністра закордонних справ Геннадія Удовенка на пост голови Верховної Ради України.

В. Чорновіл зазначив, що Олександрові Морозові треба було "пристати до соціял-демократів, тоді б він був більш перспективним політиком". На його думку, Україну восени чекає дуже складний період: Уряд необхідно змінити. "Президент України Леонід Кучма і його група — це реформісти на словах, їм невигідно щось міняти," — сказав В. Чорновіл.

У парляменті фракцію Руху очолить голова секретаріяту НРУ Вячеслав Коваль. Наприкінці травня партія плянує провести з'їзд, на якому визначить кандидатуру на президентські вибори.

За словами В. Чорновола, йому нещодавно стало відомо про ідею створення нової партії — Української Комуністичної Партії (УКП), яка суттєво відрізнятиметься від нинішньої комуністичної. Якщо цю ідею буде втілено в життя, тоді можна буде говорити про якісь зміни у політиці.

Щодо Г.Удовенка, то він сам повідомив на пресовій конференції, що зрезиґнує з посту міністра закордонних справ України, оскільки Конституція забороняє парляментаристам сумісництво.

Пост міністра, можливо, займе Борис Тарасюк, який тепер є амбасадором України в країнах Бенілюксу і очолює українську місію в НАТО.

Г. Удовенко, якого обрано до нового парляменту України, є також головою 52-ої сесії Генеральної асамблеї Організації Об'єднаних Націй (ООН). Цей останній пост він займатиме до вересня 1998 року.

П. Симоненко готовий підтримувати деякі дії Президента

Київ (УНІАР). — 13-го квітня Президент Леонід Кучма зустрівся з Петром Симоненком, лідером Комуністичної Партії України, яка здобула на недавніх виборах понад чверть місць у Верховній Раді.

За повідомленням українського телебачення, під час розмови йшлося про підсумки виборів, соціяльно-економічну ситуацію в Україні, порушено питання, пов'язані з працею нового парляменту і формуванням її керівних органів. П. Симоненко виклав свою точку зору на ці та інші проблеми. Він також заявив про готовість підтримати дії виконавчої влади з питань посилення боротьби з організованою злочинністю, зокрема через прийняття відповідних правних актів та реформування податкової системи.

Президент зазначив, що він налаштований на конструктивну співпрацю з парляментом, підкресливши при цьому важливість консолідації у Верховній Раді представників різних політичних сил навколо законодавчого вирішення наглих проблем соціяльно-економічного характеру і продовження курсу реформ.

Розглянули відносини Церкви і держави

Львів (УНІАР). — "Відносини між Церквою і державою: протистояння, стіна розмежування чи співпраці?" — такою була тема студентської конференції, що відбулася 3-4-го квітня у Львівській Богословській Академії.

Конференцію організував директор Інституту релігії та суспільства, колишній дисидент і політв'язень совєтських концтаборів Мирослав Маринович.

"Тема державно-церковних стосунків є надзвичайно актуальною, вона викликає низку суперечливих ідей. Одні вважають, що Церква повинна опиратися державі, перебувати в постійній опозиції до неї. На думку інших — ці сфери повинні бути розділені. Дехто активно виступає за рівноправну співпрацю цих автономних структур", — сказав у вступній промові М. Маринович.

Конференцію організовано з метою максимального висвітлення цієї проблеми, як з боку теоретичного, доктринального, тобто як Церква або ж держава самі дивляться на ці питання, так і бачення молодих людей, яким притаманні нові ідеї та погляди. Відбулися жваві дискусії, активне обговорення та спроби спільного вирішення низки поставлених проблем.

(Закінчення на стор. 4)

Чи буде український павільйон в „Епкот"?

Парсиппані, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Про широкі пляни української участи у відзначуваннях третього тисячоліття в „Епкот", що є майбутньою частиною світу Дісні на Фльориді, довідуємося із телефонічної розмови переведеної із покликаним до тих плянів Тарасом (Джейсоном) Гарпером, що тепер перебрав провід над проєктом Українського Фонду для побудови українського павільйону на час від 1-го жовтня 1999 року до 1-го січня 2001 року і є його президентом.

Ю. Чопівський обговорює із Робін Чепмен, директоркою розвитку „Епкот", відзначування третього тисячоліття у світі Дісні.

Т. Гарпер що є частинно українського походження, разом із інж. архітектом Іринеєм Гарасимяком, взялися завзято до популяризації такого нашого павільйону, а передусім тепер до шукання спонзорів на ту ціль.

— Чи маєте вже принаймні декого зацікавленого цим великим проєктом? — питаємо телефонічно ініціяторів проєкту.

— Маємо не лише зацікавлених, але з приємністю можемо поінформувати читачів вашого щоденника, що знайшовся перший українець, а це відомий український підприємець Юрій Чопівський, який ще на початку березня зложив депозит у сумі 10,000 дол. на цей проєкт, але спершу не бажав собі, щоб його прізвище було усім відоме. Йшлось про це, щоб Джордж Калоґрідіс, віцепрезидент „Епкоту" продовжив нам шукання за спонзорами на дальші два місяці і це він зробив зав-

(Закінчення на стор. 4)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ВИМАГАЮТЬ СТВОРЕННЯ ОБ'ЇЗНОГО ШЛЯХУ

ЛЬВІВЩИНА. — Мешканці села Наконечне-2 Львівської области закрили трасу на Польщу, вимагаючи будівництва об'їзного шляху. Тепер водії, які переганяють із-за кордону автомобілі, змушені користуватися послугами митниць у Шегінях та Раві-Руській. До акції протесту людей спонукали трагедії, що сталися в селі: недавно під колесами автомобілів загинуло двоє селян.

ПІДПРИЄМСТВО "СІРКА" У НЕБЕЗПЕЦІ

ЯВОРІВ, Львівська обл. — Як повідомив генеральний директор яворівського державного гірничохемічного підприємства "Сірка" Петро Булавка, сьогодні підприємство перебуває у вкрай важкому стані. З метою запобігання екологічним катастрофам, з кар'єру та шахт доводиться щоденно випомповувати 130 кубометрів ґрунтової води. Через це рудовидобувні роботи тривають лише на окремих ділянках.

ВИЯВЛЕНО ЗОЛОТО

КІРОВОГРАДЩИНА. — Фахівці геологічно-розвідувальної експедиції підприємства "Київгеологія" виявили значні показники наявности золота в породі Юріївського родовища у Кіровоградській області. Монітори єдиної в своєму роді лябораторії засвідчили, що в окремих пробах породи міститься 400 грамів золота на тонну. Промисловий видобуток цього металу виправданий навіть тоді, коли в тонні металу міститься лише 22 грами золота.

"УТЕЛ" ВІДКРИВАЄ ТЕЛЕФОНІЧНУ СТАНЦІЮ

КИЇВ. — Загальний обсяг інвестицій акціонерного товариства "Утел" в розвиток української телекомунікаційної мережі на кінець минулого року становив 160 млн. дол. Президент "Утел" Олексій Маринчук сказав на пресовій конференції, що дохід підприємства в минулому році становив 302 млн. дол., а прибуток 33 млн. дол. Послугами "Утел" в Україні користуються 8 млн. абонентів. О.Маринчук повідомив, що наступного тижня компанія відкриває нову, другу в Україні, міжнародну станцію телефонічного зв'язку. Крім того "Утел" плянує у 1998 році вкласти 20 млн. дол. у розвиток місцевих телекомунікаційних мереж.

ПІДВИЩЕНО 622 МИТНІ СТАВКИ

КИЇВ. — Український Уряд у 1,5 - 3 рази збільшує ввізне мито на імпортовані продуктові товари, телевізори, радіоприймачі, іграшки, сантехніку, годинники, човни, цеглу, в цілому — 622 митні ставки. Як повідомляє Телевізійна служба новин (ТСН), постанову про це Кабінет Міністрів уже ухвали і очікує реакцію українського ринку.

СПАД НА ФОНДОВОМУ РИНКУ УКРАЇНИ

КИЇВ.— "На українському фондовому ринку триває спад, але є невелика надія на зростання найближчим часом",— сказав голова Української Асоціяції Інвестиційного Бизнесу Сергій Оксанич у звітній доповіді на зборах цієї асоціяції. За словами Оксанича, причинами спаду на фондовому ринку є фінансова криза на Далекому Сході і фінансова криза в самій Україні, викликана затримкою великої приватизації, а також прорахунками Національного Банку України та Уряду, передусім затримка із введенням в обіг евробоблігацій. Згадані цінні папери, за словами Оксанича, передбачається ввести в дію цього року із "ганебними" відсотками.

ВІД УНА ОБРАНО ДЕСЯТЬ ДЕПУТАТІВ

КИЇВ.— Голова секретаріяту Української Національної Асамблеї (УНА) Віктор Мельник зазначив, що результати виборів прикро вразили партію, яка сподівалася, принаймні, на півмільйона голосів, а не на 106.000. Серед причин, що обумовили програш, Мельник назвав: невідповідність програми УНА поглядам деякої частини електорату; гроші, кинуті на вибори багатагими партіями; прагнення старшого покоління підтримати не ідею незалежної держави, а стабільність, яку обіцяють комуністи. "Втім, — зазначив Мельник, — не будемо надто нарікати на пасивність виборців: кандидати від УНА стали членами міських управ у різних регіонах. До міських і районних рад від УНА по Україні пройшло близько 10 кандидатів".

ВАЛЮТНИЙ КОРИДОР БУДЕ ВИТРИМАНО

КИЇВ. — "Валютний коридор на цей рік буде витримано попри зміни, що сталися у законодавчій владі", — заявив журналістам голова правління Національного Банку Віктор Ющенко. На цей рік валютний коридор встановлено в межах 1 гривня 80 копійок — 2 гривні 25 копійок за один доляр.

ПРОБЛЕМИ ВТІКАЧІВ

ХАРКІВ. — Тут відбувся дводенний міжнародний семінар з питань утікачів. Це шостий семінар, що проводиться в Україні за пропозицією Управління Верховного комішенера ООН у справах утікачів. У зустрічі взяли участь понад 100 представників українських органів виконавчої влади, представники українських та закордонних міґраційних і пашпортних служб, а також експерти міжнародних організацій. Обговорено питання отримання статусу втікачів і прописки їх в Україні. Майже 300 осіб такий статус отримали. Для дальшої інтеґрації втікачів в українське суспільства необхідні гроші.

У СВІТІ

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО ПІВДЕННОЇ Африки повідомило у понеділок, 13-го квітня, що колишній президент П.В.Ботта вкінці погодився з'явитися перед крайовою комісією Правди та замирення. Офіційні чинники згаданої комісії заперечили, що таке домовлення здійснено. Одначе згадане пресове аґентство твердить, що 82-річний колишній президент погодився прибути на спеціяльне переслухання комісії в місцевості Джордж, бо він живе недалеко. Переслухання буде закритим для публіки. Якщо комісія буде задоволена перебігом цього переслухання, то тоді звернеться до генерального прокуратора країни Франка Кана відтягнути оскарження проти П.В. Ботти, котрого оскаржено у причетності до жорстокостей, вчинених проти громадян країни під час його президентури. П.В.Ботта цілий рік відмовлявся виступити перед згаданою комісією, називаючи її „цирком", метою котрого є знеславити попередній уряд.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 13-ГО КВІТНЯ, голова Федерального авіяційного управління подав до відома, що згадана аґенція має в пляні поміняти теперішні повітряні шляхи в країні, сподіючись в цей спосіб зменшити спізнення вилетів для пасажирів і звуки злітаючих літаків для людей, котрі живуть в околицях летовищ. Ці зміни найперше розпочнуться в найбільш згущеній зоні повітряного руху в околицях Ню Йорку. Джейн Ґарві, адміністратор згаданого управління на пресовій конференції в Нюарку, після зустрічі з представниками стейтового та місцевого урядів і представниками Ню Джерзі у Вашінґтоні, котрі були тими, що постійно домагалися таких змін у околиці Нюаркського міжнародного летовища, заявила про початок потрібних змін вже у липні ц.р. Сен. Френк Лотенберґ, присутній на тій зустрічі, підкреслив, що людям вже надто дошкуляє існуюче безладдя, котре панує в авіяційній системі країни.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Пам'ятаймо і шануймо минуле

Саме в оцю квітневу пору 230 років тому в Україні почалося повстання проти польського панування, очолене Максимом Залізняком та Іваном Ґонтою. У народі воно знане як Коліївщина — від того, що головною зброєю для повсталих селян служили коли. За своїм антимаґнатським, антикріпосницьким характером Коліївщина перевершила попередні виступи знедолених українських мас, спонтанні протести яких вибухали від самого початку XVIII ст., хоч і закінчувалися ще жорстокішим гнітом. Знаючи терпеливу „гречкосійську" вдачу українського селянина, не можемо не подивуватися з тієї його войовничости. Вже коли наш хлоп-хлібороб береться за кола — значить, кривда перейшла всі межі.

Ось як тоді складалися події. Польський король Станіслав II, піддаючись тискові Москви, у 1768 році спеціяльним законом зрівняв у правах православних Правобережної України з римо-католиками. Проти цього закону рішуче запротестували так звані конфедерації — збройні осередки польської шляхти. Рівні права зі „схизматиками" — то була „образа гонору". І покотилася по Україні хвиля кривавого терору. Про це потім Тарас Шевченко писав у поемі „Гайдамаки":

Розбрелись конфедерати
По Польщі, Волині,
По Литві, по Молдаванах
І по Україні.
Розбрелися та й забули
Волю рятувати,
Полигалися з жидами,
Та й ну руйнувати.
Руйнували, мордували,
Церквами топили...
А тим часом гайдамаки ножі освятили...

З ненавистю зустріла цей безсмертний твір російська інтеліґенція, заражена великодержавним шовінізмом. Літературний критик Бєлінський не посоромився у своїй „рецензії" бруднити ім'я Шевченка вуличним болотом. Шовіністи ще могли стерпіти "Садок вишневий коло хати", однак ніхто зі співців поневоленого Москвою народу не смів згадувати славної боротьби за волю.

Це ще й сьогодні так. Вже тепер, в часи відродженої державної незалежности України, російський філософ Ґріґорій Помєранц пише в московському журналі „Оґоньок": „Коли нам хочеться надати натовпові особливого значення, ми називамо його народом. В іншому випадку ми можемо назвати той самий натовп бандою погромників. Наприклад, гайдамаки, взявши Умань, вирізали спочатку жидів, а потім поляків. Тарас Шевченко оспівав гайдамацьке повстання як подвиг народу. Сучасні українські поети і письменники, лідери Руху, просили пробачення за ту сторінку історії. Вони хочуть, щоб Україна була цивілізованою европейською нацією, і готові зректися героїчного національного спадку, з яким у сучасну цивілізацію увійти неможливо...".

Лукавий автор намагається позбавити нас історичної пам'яті, пошани до предків, які виступали проти рабства і здирства, а заодно й захитати авторитет Шевченка, духового батька нашої нації, бо з ним, бач, не пустять нас у „сучасну цивілізацію". Ті „лідери Руху", яким прийшло в голову вибачатися перед Ґ. Помєранцом, мабуть, уявляють себе такими титанічними постатями, що нам їх буде досить і без Шевченка.

Ні, нема в українській історії ані одного рядочка, за який треба було б перед кимось вибачатися чи встидатися.І Коліївщина була не виявом українського „генетичного антисемітизму" чи „вродженої" ненависти до поляків, а тільки відруховою відповіддю на нелюдські знущання над нашим народом — і конфедерати, і жиди звикли бачити його лише як невільника, якого можна безборонно визискувати. Ясно, що й Москві Коліївщина стала поперек горла. Саме російське військо придушило повстання, при цьому закатувавши тисячі селян, котрі навіть не брали участи у повстанні.

У передмові до книжки-дослідження д-ра Петра Мірчука „Коліївщина" Матвій Стахів покликується на думку визначного жидівського історика Йоеля Тамітаї: „Як жид, я болію і плачу над жертвами масакр в часі Хмельниччини і Коліївщини, але як історик я об'єктивно стверджую, що це були наслідки політично-суспільного ладу польської шляхтщини в Україні, а не спеціяльний український антисемітизм".

До цих справедливих слів відсилаємо анонімних „лідерів Руху" і московського фальсифікатора Ґ. Помєранца.

Микола Світуха

ЧИ ВИПРАВДАВ СЕБЕ ВИБОРЧИЙ ЗАКОН?

У висліді недавніх виборів до Верховної Ради на основі змішаної, пропорційно-мажоритарної виборчої системи парлямент України буде складатися з двох категорій депутатів. Половина депутатів була вибрана в одномандатних виборчих округах, де вони представляють не лише тих виборців, які їх підтримали, але всіх жителів округи, перед якими депутати несуть політичну відповідальність за свою діяльність. Друга половина депутатів вибрана за системою пропорційного представництва, себто мандати розподілені пропорційно до поданих голосів за закритими партійними списками в одній загальній виборчій окрузі. Щоб оминути проблему існування дрібних фракцій і пов'язаної з тим потреби творення звичайно нестійких коаліцій, виборчим законом України уведено чотиривідсотковий бар'єр. Як відомо, лише вісім політичних партій чи бльоків подолали цей бар'єр, і тому здобули собі право на репрезентацію в новому парляменті.

Ці вісім партій, за які проголосувало 17.5 мільйона виборців, — а це лише 46.9 відс. з більш як 37 мільйонів управнених до голосування виборців, — мали право призначити 225 народних депутатів, яких льояльність визначатиметься партійними елітами тих вісьмох партій, що зформувала виборчі списки. З цього слід зробити висновок, що не лише тих 35 відс. виборців, які проголосували за іншими партіями, втратили свій голос, але більш як 53 відс. всіх управнених виборців не мали дійсного впливу на вибір половини народних депутатів. Що електорат України недвозначно висловив своє недовір'я до політичних партій, ілюструють також факти вибору 114 позапартійних депутатів в мажоритарних округах і рішення 1,353,308 виборців (5 відс. всіх голосуючих) проголосувати проти всіх політичних партій.

Отож завдяки теперішній мішаній виборчій системі 225 партійних депутатів не мусять журитися про персональну відповідальність перед виборцями в конкретних виборчих округах, а всі свої зусилля спрямують на боротьбу у Верховній Раді за здійснення вузьких партійних цілей. В той же час на плечах інших 225 депутатів, вибраних на основі безпосереднього голосування, лежить відповідальність за конкретні потреби кожної виборчої округи і, одночасно, за схвалення законодавства, яке вийде на користь цілого народу України. Чи такий поділ сприятиме скріпленню поняття про парлямент як своєрідне зеркало суспільства, а про депутатів — як тих, що говорять в імені нації?

Дехто твердить, що теперішня виборча система сприятиме зформуванню в Україні правдивої партійно-парляментарної системи, яка виправдала себе в багатьох державах Заходу і при якій виборці можуть вибирати ту чи іншу з-поміж наперед відомих партійних програм. Однак, вибори показали, що про справжню партійну структуру можна покищо говорити лише на лівому крилі політичного спектру. Тут репрезентовані Прогресивна Соціялістична Партія України (ПСПУ) — 16 мандатів, Комуністична Партія України (КПУ) — 122 мандати, бльок Соціялістичної Партії України (СПУ) і Селянської Партії України (СелПУ) — 34 мандати. Отож разом ліве крило — це щонайменше 172 депутати, до яких може ще пристати кілька депутатів із групи позапартійних.

Подібно досить чітко зарисувалися контури чисельно невеликого лівоцентристського табору. Це Соціял-Демократична Партія України (СДПУ(о)) — 17 мандатів, Партія Зелених України (ПЗУ) — 19 мандатів і більшість депутатів Аґрарної Партії України (АПУ), яка одержала майже мільйон голосів, але знайшлася на дев'ятому місці. Отож лівий центр репрезентуватиме група до 40 депутатів.

Окрему ролю відіграватиме рішуче опозиційна, але ідеологічно не остаточно визначена партія О. Лазаренка „Громада", якої 24 мандати можуть долучитися до лівих у випадках їх протистояння з політикою Президента. Але одночасно Лазаренко мусить бути свідомий того, що при наявності президентських кандидатур Олександра Мороза і Євгена Марчука на підтримку лівого крила для його власних президентських аспірацій він розраховувати не зможе. Йому треба буде шукати союзників серед політичного центру і правих реформаторів.

Хоч політичний центр формально займає Народно-Демократична Партія (НДП) як „партія влади", та при наявності в парляменті чисельного лівого бльоку її 28 мандатів ніяк не вистачить для вирішування ключевих питань як зовнішньої, так і внутрішньої політики. Тож для Президента Кучми буде зокрема важливим запевнити підтримку фракції депутатів Народного Руху України (НРУ), якого бльок 47 депутатів має потенціяльні шанси з'єднати підтримку цілого ряду право-центристських депутатів, розпорошених серед малих партій, а також поважне число дотепер ще не визначених позапартійних.

На жаль, дотеперішня тактика Вячеслава Чорновола, яку можна окреслити як пряме зазіхання на симпатиків ідеологічно визначених політичних організацій консервативного і право-ліберального напрямку, не сприяла їх об'єднанню довкола Руху. Якщо об'єднання в один бльок не вдалося здійснити під час виборчої кампанії, то які можуть бути основи для сподівань, що таке об'єднання буде спроможне витримати іспит постійних напружень і провокацій на форумі Верховної Ради? Це тим більше непевне за умов вже віддавна назріваючого протиставлення внутрі самого Руху поміж старою „ґвардією", яка створила Рух ще в кінці 1980-их років, і молодшими рухівцями більш ліберальних поглядів, які без зміни проводу не бачать перспектив для своєї організації.

(Закінчення на стор. 3)

Історичні докази воскресення Христа

Свято Воскресіння Христового — Великдень, є не лише святом надії, а й живим доказом того, що й людина, створена за образом Божим, не гине остаточно після фізичної смерти. Вона душею воскресає в іншому світі. Навіть матеріялісти-атеїсти не заперечують, що тіло або згусток енерґії не може зникнути навіки.

Про воскресіння Христове писали євангелисти. У апостола Павла записані свідчення, що сам Ісус Христос знав наперед про своє умертвлення на хресті і своє грядуче воскресіння. У євангелиста Матея читаємо:

„І, відспівавши, вийшли вони на Оливну гору. Тоді Ісус сказав їм: 'Усі ви зневіритесь у мені цієї ночі. Написано бо: Ударю пастира, і розбіжаться вівці стада. А після мого воскресення я випереджу вас у Галілеї'".

Воскресіння Христа — це закріплення Христової слави і доказ вічного життя людини.

Про воскресіння Ісуса Христа писали й історики різних країн: Йосиф Флявій, Публій Корнелій, Тацит та інші.

Для прикладу історично-наукового доказу приходу на землю Сина Божого і Його чудесного воскресіння — прикладу для людини та вказівки людині, що вона не гине зі смертю, подаємо уривок із свідчення палестинського історика Йосифа Флявія. Він народився 36-го року після смерти й воскресіння Христа, помер біля 100 року, був автором трьох видатних творів, в тому „Археології Юдеї", або семитомової історії „Про юдейську війну". У першій книзі, написаній грецькою мовою і присвяченій археології, сказано: „Того часу народився Христос, людина-мудрець, якщо можна назвати його людиною".

Для нащадків Й. Флявій посвідчив заяви очевидців Христа, Його проповідей, чудесних зцілень хворих тощо. Ось найважливіше свідчення Й. Флявія про Сина Божого Ісуса Христа на землі й дальші події, про християнство по смерті Сина Божого і Його воскресіння з гробу:

„Бо він був творцем неймовірних вчинків, учителем людей, які приймали з радістю те, що правдиве, і він з'єднав собі багато жидів і багато також з-поміж гелленського народу. (А був це Христос)".

Запис Й. Флявія виразно вказує, що мова не про когось іншого, а про Сина Божого, Його воскресіння третього дня та про розповсюдження Христового вчення на землі.

Український переклад тексту Й. Флявія є в „Нарисі історії римської літератури", книжці д-ра Ю. Княжинського, що вийшла в 1961 році в Німеччині.

(Подано за В. Гальченком)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ
Теодор Терен-Юськів

Згадуючи засновника УМІ і пяніста Р. Савицького

Вже була найвища пора пом'янути хоч би концертом заслужену людину в особі визначного піяніста, педагога і невіджалуваного організатора Українського Музичного Інституту Америки, Романа Савицького.

Святочна імпреза, про яку пишемо, відбулася 8-го березня 1998 року, в залі Українського Інституту Америки, при виповненій добірною публікою залі. Знайшлись тут передовсім колишні учні піяніста, його співпрацівники, головно музичні, а дальше звеличники його піяністичного таланту, як теж і організаторського хисту, та вкінці прихильники музичної культури взагалі. Визначна роля у цьому пам'ятному вечорі припала, самозрозуміло, синові піяніста, музикологові, Романові Савицькому, мол., який, по можливостям, зберіг і дальше піклується ревно всім добром, головно музичним, що його виїмковий батько залишив.

Відкрила імпрезу, голова УМІ, сеньйорка наших піяністів, чи й музиків узагалі в Америці, Дарія Гординська-Каранович похвальним признанням заслуг Р. Савицького для нашої культури. Вона закінчила висловом, що „роля Романа Савицького в історії української музики буде вписана золотими буквами".

Надзвичайно живий і хвилюючий виявився спогад патріярха української музики з рідної України, точніше зі Львова, композитора і дириґента, Миколи Колесси. А саме із запису, бо через свій вік (100-річчя на обрії!) не міг прибути на цю імпрезу. Несподіванкою був обширніше опрацьований образ життя Р. Савицького на хвилях львівського радіо пера музикознавця із Львівської консерваторії, Наталії Кашкадамової. Тут був включений і монтаж прозірок із життя піяніста, який дбайливо оформив для цього вечора син Роман, мол.

Учениця Р. Савицького, піяністка, Таїса Богданська, виконала на фортепіяні в пам'ять свого улюбленого вчителя Косенкову „Токкатіну", Довженкову „Думу" та Кос-Анатольського „Гуцульську токкату". Опісля вона розказувала про свої відносини зі славним нашим піяністом з крихтою гумору особистої самокритики. Віолістка Галя Колесса відіграла чутливо транскрипцію для віолі М. Скорика, славетної пісні С. Людкевича „Спи, дитинко моя", при бездоганному акомпаньяменті Оксани Равлюк-Прутиняк.

Було цікаво почути як діти М. Долл і Л. Долл виконували дві пісні в обробці на фортепіяні Р. Савицького „Їхав стрілець на війноньку" та „Їхав козак за Дунай". Їхня учителька — Т. Богданська.

Інколи святочні привіти і виступи колишніх студентів чинять імпрезу дещо довгуватою, однак тут не було цього ні сліду.

Все було цікаве, бо оживлювало дорогу минувшину. Вкінці заграла ще дещо і Д. Каранович, а це „Прелюдію" з „Української сюїти" В. Барвінського і його ж „Прелюдію, Фіс-тур, твір 1" („Пасторальна").

Багато цінного матеріялу продемонстрував учасникам вечора саме син піяніста Роман, мол., який з великим і прикладним пієтизмом дбає та закарбовує усе корисне для доброї пам'яті свого батька.

Автор цих рядків не був піяністичним учнем Р. Савицького, проте знає його добре з власного досвіду та співпраці з ним. А саме хоч би з його знаменитого фортепіянового супроводу на концерті Конкурсу молодих співаків 1939 року у Львові. Там автор цих стрічок, по одержанні першої нагороди, мав велику приємність подивляти своїм акомпаньятором власне блискучого Р. Савицького. І про цей же конкурс написав наш піяніст, як секретар СУПРОМ (музична організація), вичерпний огляд. А вже по війні, в Мюнхені знову було особливо відрадно читати знамениту критику на мій власний концерт того ж невтомного Р. Савицького.

Приклади мистецької гри, на стрічці покищо, нашого визначного піяніста подав син Роман слухачам під час програми концерту. О, як гарно було почути у виведенні майстра такі речі, як Барвінського „Прелюдію, е-моль", Ліста „Концертовий етюд, Дес-дур", власну „Прелюдію, е-моль" на тему „За світ встали козаченьки". Ці награнння були з побуту в Европі чи і в ЗСА. Особливо незабутнім в душі слухача останутъ, на жаль, тільки заціліли уривки з Лисенкової „Прелюдії" („Українська сюїта") і зі сонати Д. Скарлятті „Капріччо" і „Пасторалє". Тут гра Р. Савицького ставить нашого піяніста в ряди світових майстрів фортепіяну.

Дружина батька-піяніста і мама Романа, мол., Іванка Савицька, яка під цю пору проживає у Чикаґо, через недомагання віку не була в змозі прибути на важливу і дорогу її серцю імпрезу, прислала ґратуляції та побажання найкращого успіху, святочній події. Добре склалося, що додала ще й такі ж побажання від дочки прославленого В. Барвінського, Коті, теж із Чикаґо.

Концерт закінчився сердечними оплесками, квіттям та радісно-мелянхолійними спогадами про одноразового Романа Савицького.

О-КА

Великодня несподіванка

Світлана відкрила очі й довгу хвилину не могла здати собі справи, що це за чужа кімната і що вона там робить. Лівою рукою сягнула на постіль поруч і не знайшовши там нікого, піднесла голову та побачила на нічному столику карточку припняту до пелюстка червоної рожі: „Коханнячко, я не хотів тебе будити. Поїхав до роботи. Задзвоню десь біля полудня".

Тих кілька слів написаних так добре знайомим письмом поставило все на своє місце. Значить вона справді вже в Ню Йорку у „свого" Тараса. А все було немов дальший сон на яві. Туга і самотність після повороту Тараса до ЗСА, безконечні телефонічні розмови, в яких нічого насправді не можна було сказати, листи писані у постійному поспіху в часі коротких годин відпочинку і вкінці цей останній із квитком на лет до Ню Йорку і дописокою: „Це моя великодня несподіванка для тебе". Вона була свідома, що на цю „несподіванку" чекала вже довго, здобувши вкінці завдяки стараннями Тараса і його долярів вимріяну візу до Америки. І ось вона вже тут, перший день у незнаному їй ще світі, із одною-однісінькою близькою людиною, з якою зв'язала своє життя вже від двох років.

Світлана проходить думками фраґменти цих двох років, першу зустріч у Києві, перші палкі ночі у її маленькій кватирі, де за стіною все ще жив Валік, розповіді Тараса про невдале подружжя з „американкою". Перед очима стають криві погляди Тарасових товаришів праці, легке кепкування, що мовляв „він також впав жертвою кохання в Україні" і постійна непевність як воно буде далі. Аж ось тепер, Тарас таки рішився на остаточний крок — цей квиток до Ню Йорку для Світлани найкращий доказ, що він хоче справді увести її у свою родину та припечатати їхній стосунок.

Пригадує виразно повні нервозности дні перед виїздом, постійне питання, що брати зі собою, які купити дарунки і як воно все буде. Не диво, що провела стільки недоспаних ночей, а ця перша в раменах Тараса була, як після доброго оп'яніння. І ось тепер може лежати, щераз проходити в думках все, що було і, не поспішаючи нікуди, чекати на те невідоме, що перед нею. Як тут їй буде в цьому невідомому американському оточенні? Як приймуть її в Тараса родині, його мати, сестри, брат? Чи будуть такі неприхильні, як до тих інших „новоприбулих", від яких стільки жалів вислухувала після їхнього повороту в Україну? І яка вона тут безсильна, без знання мови, звичаїв, побуту. Розглядалась по чужому оточенні, зиркнула до майже порожньої холодільні, читала англійські написи на пічці і зі страхом думала як дасть собі тут раду.

Незвичний телефонічний дзвінок на нічному столику перервав її міркування і вона підняла слухавку: „Алло", але на другому кінці запала тиша, а відтак жіночий голос відповів щось англійською мовою і Світлана розчаровано поклала слухальце.

* * *

Тарас їхав так добре знаною йому дорогою до праці, посуваючись автом в повільному темпі, як кожного ранку. Заповідач станції „10-10" раз-у-раз вичислював нові затримки і Тарас неспокійно споглядав на годинник. Застановлявся коли вже може потелефонувати до мами і до Світлани, і хоча знав, що мама вже напевно сидить з газетою при каві, відкладав цей дзвінок все дальше та дальше. Він досі не мав відваги сказати їй, що Світлана приїхала і що він прийде з нею на великоднє снідання, щоб вкінці познайомилася з його родиною. Уявляв собі реакцію мами, її невдоволення, що приводить на родинне свято „чужу" особу і ще „звідтам" і що хоче її залишити як товаришку свого дальшого життя.

Повернувся думками до Світлани, пригадував пережиті разом місяці в Україні, її тепло та відданість, якої ніколи не пережив до того часу. Саме це й стало частиною цієї любови до неї, якої не могли зрозуміти ані товариші, ані його родина. Для них усіх Світлана була ще одною „жіночкою з України", що забрала місце „американки", і остерігали, що скоро переконається у нещирості її любови. Але Тарас досі ніяк не мав на це найменших доказів, навпаки після повороту до Ню Йорку порівнював її до місцевих жінок із некористю для них і щораз більше тужив за Світланою. Може причиною була, віддаль що збільшувала тугу, але Тарас щораз сильніше відчував потребу мати її ввесь час біля себе і це було головною причиною, що саме тепер рішився на цю для всіх неочікувану „великодню несподіванку" із приїздом Світлани до Ню Йорку. Тарас сильно постановив, що саме на цьому шляху, ще перед мостом до міста, задзвонить до мами, щоб мати цей неприємний телефон за собою. Він знав, що мама не буде вдоволена і уявляв собі цю „штивну" атмосферу, яка буде при великодньому сніданні. Якось з полегшою потішав себе, що так буде цієї неділі, але в наступну коли припаде „український Великдень" він зі Світланою буде справді святкувати у себе дома, а тепер, це тільки неприємний обов'язок. Дивне воно, думав Тарас, стільки років він з родиною святкував за „новим календарем" та воно ніяк його не дивувало, чи не бачив у тому нічого поганого. А тепер від часу вільної України і перебування там, у нього в серці при кожних святах роздвоєння, а при тому завжди якийсь брак святочного настрою в часі одних і других свят.

(Закінчення на стор. 3)

КОЛИШНІЙ ГОЛЛЯНДСЬКИЙ МІНІСТЕР закордонних справ, у своєму звіті для Комісії людських прав Організації Об'єднаних Націй стверджує, що іракський уряд президента Саддама Гуссейна в минулому році стратив понад 1,500 осіб у більшості з політичних причин. Більшість цих вбивств було здійснено під час „кампанії тюремного очищення" в листопаді та грудні минулого року на наказ молодшого сина іракського президента Квісея Гуссейна. Він є керівником іракських спеціяльних організацій безпеки, котрі постійно своїми методами втримують атмосферу терору в країні. У звіті говориться про те, що після відвідин К. Гуссейна однієї із тюрем Абу Ґаріб, велику кількість в'язнів, засуджених на смерть і понад 15-річне ув'язнення було розстріляно, повішено або страчено на електричному стільці. Рідні розстріляних були змушені платити за кулі, коли хотіли забрати на похоронення тіло убитого. Звіт приготував Макс ван дер Штоль, колишній міністер закордонних справ Голляндії.

Чи виправдав...

(Закінчення зі стор. 2)

Націонал-реформаторські сили України, розпорошені поміж Рухом, партіями Національного Фронту, бльоком „Вперед Україно", „Реформи і Порядок" і кількома іншими, ніяк не зрозуміли конечности створити одну коаліцію, щоб використати засади нового виборчого закону, а вже тоді після успішних виборів ділити поміж собою парляментські мандати, позиції і владу. Хоч цю коштовну похибку вже не направити, треба сподіватися, що цей прорахунок не буде повторений у президентських виборах восени 1999 року.

Великодня...

(Закінчення зі стор. 2)

Автомобіль Тараса станув непорушно у довгому ряді, що пняврся на міст і Тарас вкінці підняв телефон і накрутив так добре знане число: „Гай, мамо, як у тебе? Я маю для тебе великодню несподіванку. Завтра приїду на снідання не самий, а зі Світланою. Добре?" На другому кінці телефону запала мовчанка і Тарас поспитав голосніше: „Чи чуєш мене? Маю для тебе великодню несподіванку..."

* * *

Ірена терпіла на безсонність. Не допомагав ані славний „мелатонін", ані успокоюючі пілюлі. Кожна ніч це був кошмар, який треба було якось перебути. Ставала отже з ліжка раннім ранком і довгий час розрухувала знеможені артретизмом кості, що не давали їй спокою. Приймала всі ті симптоми старости, але не піддавалася, особливо, коли надходили свята і вона „як колись" хотіла підготовити все по традиції та мати довкола себе дітей та внуків. І тим разом на столі в кухні пишалися вже бабки, в холодільні пахло ковбасою та шинкою а тісто на перекладанець росло на кухонній плиті. Ірена у старому купелевому плащі присіла на крайчику крісла, щоб випити перед дальшою працею традиційну ранню каву, з „Ню Йорк Тайсом" в руках. Шукала зором за вислідом виборів в Україні, але перші сторінки були заповнені сексуальними проблемами Президента і вона з неохотою відклала газету, даючи волю думкам і невдоволенню. Якжеж тут дивуватися власному синові, що „крутить романс", коли таке трапляється і Президентові Америки? Тільки про це пишуть і говорять усі, а про її Тараса та Світлану знає лише горстка осіб. Чи справді горстка? Ірена думає з досадою про нюйоркську українську громаду та як у ній всі вістки, особливо погані, розходяться телеграфічним темпом. Деякі т. зв. приятельки говорять про Тараса безпосередньо з нею, а деякі коментують поза плечима. З болем нагадується недавня, прослухана у туалеті Народного Дому розмова, навіть не знає добре хто її вів, бо чула лише голоси, про це, як Тарас „розуміється, як всі наші мужчини, знайшов собі в Україні коханку та ще готов з нею вженитися..." „Справді чи так воно буде?" — ставить собі питання Ірена. Пригадується коротке подружжя Тараса з Бетсі, яку вона ніяк не хотіла пригорнути до родини, а тепер буде „та з України". А може це тільки проминаючий романс, може Тарас підшукає тут когось? А може та Світлана не буде така як розповідають про „жінočок з України" — все ж це таки своя — українка.

Ірена не може з'ясувати собі своїх почувань і своєї настанови, не може знайти відповідного аргументу „за" чи „проти" та своєї відповіді на цікаві запитання дочок і внуків. Старається сама переконати себе, що Тарас має своє життя і найважливіше для неї — його щастя, а все ж десь там на дні серця лежить непевність і навіть нехіть до цієї незнаної їй Світлани, що ніяк не підходить до тутешнього життя. Може, потішає себе в думках, при черговому ковтку кави, це вже „розбилося", бо останньо Тарас нічого про Світлану не згадував? Із цих думок вирвав її дзвінок телефону і голос Тараса: „Гай, мамо, як у тебе? Я маю для тебе великодню несподіванку. Завтра приїду на великоднє снідання не самий, а зі Світланою. Добре?" Ірена заскочена новиною, не може знайти відповіді і мовчить, а відтак тихо вішає слухальце. „Ось така це буде великодня несподіванка..."

Помер інж. Р. Бористен-Ткач

У п'ятницю, 10-го квітня 1998 року помер по короткій серцевій недузі на 79-му році життя емеритований механічний і системний інженер Роман Бористен-Ткач, член Товариства Українських Інженерів Америки, дяк парохії св. Івана Хрестителя у Сейлем, Масс., відданий прихильник Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, довголітній член УНС. Він мешкав зі сином Осипом і невісткою Маршою та внучками Христиною і Сузанною в Ессекс, Масс.

Бл. п. Роман студіював механічну інженерію в Данціґу і Штуттгарті. По приїзді до Америки в 1949 році жив у Ню Йорку і Ню Джерзі, а від 1956 року в Массачусетс, де працював в компанії Дженерал електрік як піонер комп'ютеризованої числової аналізи газових турбін. Він був одружений з бл. п. Марією Яцків.

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ
повідомляє, що 10-го квітня 1998 р. упокоївся в Бозі

св. п.
д-р
ОЛЕГ ТАРАС РАТИЧ

ПОХОРОН відбувся 15-го квітня з церкви Різдва Пресвятої Богородиці, Н. Бренсвик, Н. Дж.

Опечаленій родині висловлюємо щире співчуття.

ТУІА, Відділ Н. ДЖ.

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ
Відділ — Бостон
Ділимося сумною вісткою, що 10-го квітня 1998 р. відійшов у вічність наш довголітній член Управи Відділу

бл. п.
інж.
РОМАН БОРИСТЕН-ТКАЧ

Родині висловлюємо глибоке співчуття.

Вічна йому пам'ять!

УПРАВА Відділу ТУІА — Бостон

З глибоким смутком прийняли ми неочікувану для нас вістку, що наша дорога і незабутня

св. п.
ІВАННА
ШЕПАРОВИЧ-ДЖУС

закінчила свою земну довгу мандрівку в дні 8-го квітня і була похоронена на кладовищі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. в п'ятницю, 10-го квітня 1998 р.

Пам'ять про неї, про її добре серце і любов та довголітню дружбу залишиться у наших серцях.

родини ШЕПАРОВИЧІВ
і широке коло друзів

Ділимося сумною вісткою, що 2-го квітня 1998 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.
РОМАН КУХТА

нар. 2-го квітня 1909 р.
в Перегінську, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в українській католицькій церкві св. Івана в Нюарку, Н. Дж.

Залишені у смутку:
дружина — ЕВА
дочка — ДЖУДИТ ЛЯ ҐВАРДІЯ
внук — РАДЖЕР ЛЯ ҐВАРДІЯ
племінники і племінниці в ЗСА й Україні.

Вічна йому пам'ять!

З великим смутком повідомляємо, що 13-го квітня 1998 р. по довгій і тяжкій недузі помер в Ченстохові, Польща наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і БРАТ

бл. п.
інж.
ВІКТОР САМОТІЙ

нар. 13-го квітня 1922 р. у Львові.

ПАНАХИДА відбудеться у четвер, 16-го квітня 1998 р. в Ченстохові. Тлінні останки спочинуть на Батьківщині, в селі Словіта, Львівської області, Україна.

У глибокому смутку залишилися:
жінка — інж. АННА САМОТІЙ
сини — д-р КРИСТИН САМОТІЙ з дружиною КАТЕРИНОЮ і синами ДОМІНІКОМ і ВОЙЦІХОМ
— д-р СЛАВОМИР САМОТІЙ
донька — КСЕНЯ САМОТІЙ
сестра — мгр ДІОНІЗІЯ НЕНАДКЕВИЧ з чоловіком МИКОЛОЮ.

В глибокому смутку повідомляємо, що 10-го квітня 1998 р. по короткій, але важкій серцевій недузі відійшов у вічність у Бостоні на 79-му році життя, народжений у Горайці коло Любачева, теперішня Польща, наш найдорожчий БАТЬКО, ДІДО, СТРИЙКО, КУЗИН і ШВАҐЕР

бл. п.
РОМАН БОРИСТЕН-ТКАЧ

механічний інженер, активний член Т-ва Українських Інженерів Америки, дяк парафії св. Івана Хрестителя у Сейлем Масс. відданий прихильник Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету.

ПАНАХИДА: четвер, 16-го квітня о год. 7:30 веч. в O'Donnell Funeral Home, 46 Washington Square, Salem, Mass.\
ПОХОРОН: п'ятниця, 17-го квітня о год. 9-ій ранку в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя, 124 Bridge St., Salem, Mass., а відтак на цвинтар св. Марії у Сейлем.

Прибиті горем:
син — ОСИП з дружиною МАРШОЮ
внучки — ХРИСТИНА і СУЗАННА
братова — ЛЕСЯ з дітьми і внуками
братанки — ЕВА РИБА з родиною
— ЕЛЯ ТУРЯНСЬКА з родиною
— РОМАН і АДАМ з родинами в Польщі
кузинка — РОМА НАВРОЦЬКА
шваґри — ЛІДА і ОСИП ОРИШКЕВИЧІ з дітьми і внуками.

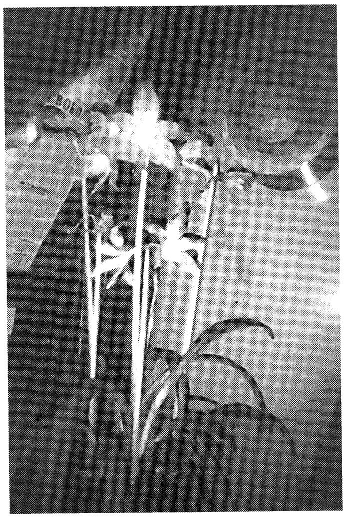
Вічна йому пам'ять!

На спомин друкарні „Свободи"

Прощається з нами друкарська машина,
відходить до інших людей,
а в русі валів ще живе Україна
незвичністю нових ідей.

Метал, гума й фарба — нехитрее диво,
а жаль, мов щось рідне щезає...
Дамо їй востаннє не тільки оливу,
а й квіти — нехай пам'ятає...

Левко Хмельковський (текст і фото)

Чи буде...

(Закінчення зі стор. 1)

дяки депозитові Ю. Чопівського.

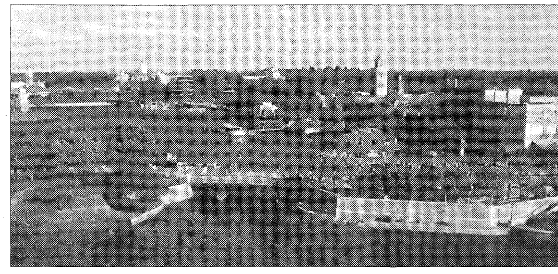
— Як довго тепер ще залишився час знайти інших українських спонзорів, чи спонзорів взагалі, на цей проєкт та скільки треба на це грошей?

— Ми маємо час до травня і ми відразу розпочали усіми можливими шляхами шукати за зацікавленими особами чи підприємствами. На один такий павільйон, що має бути побудований до жовтня 1999 року, потрібно 800,000 до 2 млн. і ми шукаємо за спонзорами як тут, так і в Україні. Там працює над тим Марта Кокольська, бо на на нашу думку українські урядові чинники, як і тамошні підприємці повинні бути особливо зацікавлені тим проєктом.

— Поясніть нашим читачам, що, власне кажучи, заплянововано на відзначення нового тисячоліття і у якому маштабі?

— „Епкот" у своєму парку, що находиться в частині Дісні світу на Фльориді, хоче відзначати нове тисячоліття кличем „Надія на кращий світ" із встановленням дванадцяти нових павільйонів до тих 11, що вже існують. В тих павільйонах продовж 15-ох місяців поодинокі нації можуть виставляти усі свої здобутки культурного, етнічного чи технічного характеру, робити широку пропаґанду для свого народу, продавати свої вироби, ставити театральні, хорові, танцювальні чи інші програми — одним словом робити величезну пропаґанду для свого народу і своєї держави.

— Коли ви так пояснюєте значення нових павільйонів, то видається, що тут повинна бути дуже зацікавлена українська держава та її провід, щоб показати себе у широкому світі і саме державні чинники повинні покрити в більшості кошти встановлення павільйону. Шкода,

Вид на „Епкот" в Буена Віста, Фла., із будівлями, що відтворюють архітектурні та історичні сцени, відомі у цілому світі.

що саме тепер Україна зовсім заабсорбована виборами та їх вислідами і неспокоєм, як ці висліди вплинуть на розвиток подій та дальшу долю України.

— Це правда, але ми не тратимо надії, що сьогодні українські підприємці та члени Уряду оперують такими великими сумами грошей, що могли б без проблем встановити такий павільйон і мати з нього величезну користь.

— Чи ви мали вже зв'язок з українськими чинниками в ЗСА чи Канаді, які були б зацікавлені проєктом і його спонзорством?

— Так, у нас був на відвідинах президент УККА д-р Аскольд Лозинський, який обіцяв через свою організацію впливати на інших, вказуючи на усі користі з такого павільйону, можливості піднаймати в ньому місця для продажу, чи виставлення своїх праць і продуктів, або на відповідні культурні імпрези. Та ж „Епкот" буде відвідувати величезна кількість осіб. Ми також переговорювали з іншими американсько-українськими підприємцями, з музеями для виставлення українського мистецтва — цей павільйон це була б немов одна велика світова пропаґанда для України у всіх ділянках.

— З інформацій в „Українському Тижневику" бачимо, що Дж. Калоґрідіс, продовжуючи для українців реченець вплачення потрібної суми на український павільйон, дуже оптимістично задивляється на таку можливість і уважає, що ніде так добре, як у цьому світі Дісні, не можна робити пропаґанди для свого народу. Чи ви є цієї самої думки?

— Розуміється, інакше ми б не взялися за цей український проєкт і не уважали б за можливе знайти на нього відповідну кількість спонзорів. Саме перед кількома днями ми відбули знов спільну конференцію із тими чинниками, що відповідають за розбудову і програму на початок третього тисячоліття, на якій був також Ю. Чопівський, що тепер вже погодився, щоб його ім'я подати вам для опублікування його дару у „Свободі". Ми вдячні йому і надіємося, що його великодушність зворушить інших і ми знайдемо достатню кількість спонзорів. А тоді візьмемося вже до конкретної праці. Ми оптимісти!

Розглянули...

(Закінчення зі стор. 1)

За словами М. Мариновича, конференція мала міжконфесійний характер, оскільки у ній взяли участь і греко-католики, і православні, і віруючі-протестанти.

Серед доповідачів — Віктор Єленський, головний редактор журналу "Людина і Світ", близько двох десятків студентів із Львівської Богословської Академії, Києво-Могилянської Академії, Київської Богословської Семінарії, представники Колегії Патріярха Мстислава, Львівської Архиєпархіяльної Семінарії св. Духа УГКЦ тощо. Були і представників майже всіх засобів масової інформації Львівщини.

Проблеми...

(Закінчення зі стор. 1)

матері, серед чорних — 63 відс.

Понад 6 мільйонів заміжних жінок у віці від 18 до 44 років на мають дітей. Число бездітних родин за 20 років збільшилося на 65 відс.

Кожного року приблизно 8 млн. американців — від малих до старих — стають жертвами насильства у власній родині. 26 відс. чоловіків і жінок щороку переживають сутички зі застосуванням фізичної сили.

У З'єднаних Стейтах Америки втримується найвищий у світі рівень розпаду родини. Тепер половина усіх шлюбів розпадається. За останні 10 років співжиття без шлюбу збільшилося на 80 відс.

Щодо абортів, то відомо, що ще в 1976 році Конґрес ЗСА заборонив використання федеральних фондів для оплати абортів, за вийнятком випадків зґвалтування, інцесту чи загрози для здоров'я жінки. А 35 стейтів обмежили оплату абортів у більшості випадків.

ГРОМАДСЬКІ ІМПРЕЗИ

Редакційні вістки про громадські імпрези будуть поміщені у „Свободі" **тільки після появи платних оголошень** у щоденнику або „Українському Тижневику".

Редакція „Свободи"

ДО: Відділових Організаторів та Членства УНСоюзу

ПРИГАДКА

УНСоюз забезпечує тепер до віку 80 літ в клясі на життя з одноразовою вкладкою. Найменша сума забезпечення 2,000 дол.

Подаємо список вкладок:

ВІК	Вкладки за 2,000 забезп.	Вкладки за додаткових 1,000
70	1,358	674
71	1,392	691
72	1,424	707
73	1,458	724
74	1,492	741
75	1,524	757
76	1,556	773
77	1,588	789
78	1,620	805
79	1,650	820
80	1,680	835

За дальшими інформаціями просимо звертатися до секретаря вашого Відділу або до головної канцелярії на число

1-800-253-9862